

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי עורף
בפני:

סא"ל רונן שור – שופט

(ע"י ב"כ, סרן שרון גידלביץ')

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, סרן ליאור עייש)

ח/XXX טור' ת' ד'

גזר דין

רקע

1. הנאשם, טוראי ת' ד', הורשע לפי הודאתו בשתי עבירות של ניסיון שימוש בסם מסוכן ובעבירה של החזקת סם מסוכן.
2. לפי כתב האישום המתוקן, הנאשם ניסה ללא היתר כדין להשתמש, לפני כשנה, הן בתוככי יחידתו והן בנסיבות אזרחיות, בפעמים אחדות בודדות, בסיגריות מגולגלות שהכילו חומר מסמם המכונה "נייס גאיי", בסוברו כי מדובר בסם מסוכן (אעיר כי כוונתו של כתב האישום המתוקן היא לשימוש בחומר המסמם, שנוכח סברתו של הנאשם כי מדובר בסם מסוכן, מוגדר כמעשה של ניסיון שימוש בסם מסוכן). בנוסף, החזיק הנאשם בחדרו בבסיס שקית ניילון כסופה ובה שרידים של סם מסוכן מסוג AB-CHMINACA.
3. לפי מסמך הפרטים הנוספים, חקירתו של הנאשם החלה בעקבות חיפוש שנערך בחדרו על-ידי הסמח"ז, כשבועיים לפני מועד שחרורו משירות סדיר. במהלך חקירתו הודה הנאשם בניסיון השימוש בסם, והחומר שהחזיק ברשותו במהלך התקופה לעיל נרכש על-ידיו. במהלך חקירתו, מסר הנאשם דגימת שתן, ובה לא נמצאו שרידי חומרים המעידים על שימוש בסמים מסוכנים.

4. במהלך שירותו הצבאי של הנאשם נצברו לחובתו מספר עבירות משמעת. בעקבות חקירה וחוות-דעת פרקליט, הועמד הנאשם לדין משמעתי בחודש דצמבר 2013 בעבירה של אי-קיום הוראות המחייבות בצבא. האישום נגע לשימוש בחומר מסמס המכונה "נייס גאיי", בתחומי מחנה זיקים, במספר רב של הזדמנויות (כאשר התביעה מסרה שהנאשם סבר אז כי המדובר בחומר חוקי). הנאשם הודה באשמה, מסר כי "ברור לי שאני צריך להשתנות כדי לעשות משהו עם העתיד שלי", ונדון לעונש של 35 ימי ריתוק.
5. בנוסף, הנאשם נתן את הדין בבית-דין צבאי בחודש אפריל 2014, בגין שתי עבירות של שימוש בסם מסוכן. הנאשם הודה כי בשלהי שנת 2013 בתחומי יחידתו עשה שימוש בסם מסוכן מסוג קנאביס בשלוש הזדמנויות שונות, וכי בין החודשים אוגוסט 2013 ל- פברואר 2014 עשה שימוש בסם האמור ב- 13 הזדמנויות שונות בנסיבות אזרחיות. בית הדין כיבד הסדר טיעון שנקשר אז בין הצדדים והטיל על הנאשם 4.5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה (שהוא בר הפעלה במקרה דנן), הורדה לדרגת טוראי ופסילת רנצ"א לתקופה בת חצי שנה. הנאשם השתחרר משירות לפני כשנה וכיום הוא עובד בתחנת דלק כ"עבודה מועדפת".
6. בפני בית הדין העיד מר ד' ד', שהיה בעברו מכור לסם, הדריך בקהילה הטיפולית "רטורנו" ומסייע למכורים בסם ולנוער בסיכון מזה מספר שנים, תוך ליוויים האישי והשוטף. לאחר שמובע רצון ונוצר קשר מצד המטופל מתחיל התהליך, במסגרתו נערכות פגישות ומתנהלות שיחות. העד סבור, כי הנאשם מכור לסם, שכן ביצע את העבירה מספר פעמים וניסה למצוא מפלט מרגשותיו. בתחילה הנאשם היה "מבולבל, מדוכא, עצוב שלא יודע מה הוא רוצה בדיוק" וכי היה "מסוגר, מאוד כועס על הסביבה והעולם" תוך שניהל יחסים טעונים עם הוריו. במהלך התהליך שעבר עמו, אמונו העצמי של הנאשם, רצונו להצליח והקשר עם משפחתו השתפרו; הוא עובד, ניתק לכאורה את קשריו עם מכרים מן העבר ומקבל החלטות לאחר היוועצות באחרים. העד ציין, כי נוכח הזמן הממושך שנדרש לשם קבלה לקהילה טיפולית סגורה, נשללה האפשרות לשלבו במסגרת זאת. כיום, העד מאמין כי הנאשם, "רוצה להשתקם. אני מקווה שגם הוא יאמין. הבחור באמת רוצה". הקשר ביניהם הוא טוב ורציף והנאשם "עושה צעדים נכונים על מנת להמשיך הלאה".

7. **התביעה הצבאית** עמדה על החומרה במעשי הנאשם, שהביא את הסם והחומר המסמם לתוככי היחידה ועשה בהם שימוש במקום. הנאשם אינו מכור לסם, לא עבר תהליך מורכב כבקהילה טיפולית סגורה ולא ביצע מעקבים עיתיים לבחינת השימוש בסם. נדרשת הרתעה אישית, שכן עברו הפלילי והמשמעותי מוכיח כי הנאשם לא חזר למוטב ולא הפנים את חומרת מעשיו וההליכים המשפטיים בעניינו. הנאשם ביצע את העבירה בסמוך לשחרורו וכתב האישום הוגש בחלוף זמן לא ממושך; ועל כן לחלוף הזמן אין משקל משמעותי. התביעה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של כליאה ממשית, בנוסף להפעלת עונש המאסר המותנה (שירוצה באופן חלקי במצטבר, בהיעדרן של נסיבות מיוחדות), מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי ופסילת רישיון הנהיגה לשנתיים כמתחייב בחוק.

8. **ההגנה** לעומתה ביקשה לסטות ממתחם העונש ההולם ולהאריך את עונש המאסר המותנה שהוטל בהליך הקודם, בכדי לאפשר לנאשם להמשיך במסלול השיקום ובחייו האזרחיים. כתב האישום הוגש תקופה ממושכת לאחר השחרור וכאשר הנאשם נעדר זיקה לצבא. נוכח האמור אף לא התאפשרה בדיקתו של הנאשם על-ידי גורם מוסמך שיגדירו כמכור לסם, אך דווקא עברו הפלילי והמשמעותי – החופפים במועדיהם – מובילים למסקנה זהה. חרף ההליכים המשפטיים הנאשם סיים שירות צבאי מלא. הרשעתו הנוספת בדין גוררת את הכתמתו ברישום פלילי מלא ותשפיע על עתידו. אף פסילת רישיונות הנהיגה לפרק-זמן משמעותי תפגע בתהליך שיקומו של הנאשם ועל בית הדין לסטות מהתקופה הקבועה בחוק. הטלת עונש מאסר, ולו בדרך של עבודה צבאית, תוביל לפיטוריו מעבודתו.

9. **הנאשם** בדברו האחרון הביע צער על מעשיו ומסר כי הבין שהדבר פגע בו בצורה משמעותית. הנאשם תיאר כי עבר כברת דרך, שטרם נסתיימה, מאז שחרורו והיום הוא מצוי במקום טוב יותר מבעבר. לדבריו, בעוד חודשיים יזכה למענק בגין "עבודה מועדפת".

מתחם העונש ההולם

10. במסגרת הבניית שיקול הדעת השיפוטי בעניישה, נקבע בסעיף 40ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977, כי העיקרון המנחה בעניישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

11. אין צורך להכביר במילים על החומרה בעשיית שימוש בחומרים מסממים בכלל ובתוככי יחידה צבאית בפרט, קל וחומר כאשר הנאשם סבור כי הוא עושה שימוש בסם מסוכן. לא בכדי מרכז הכובד מצוי, בעבירה כגון דא, במחשבתו הפלילית של הנאשם וברצונו להשלים את ביצוע העבירה, מתוך סברה כי אכן הוא עושה שימוש בסם מסוכן של ממש. בנוסף, אין להתעלם אף מכך שהנאשם החזיק בחדרו בבסיס סם מסוכן והוא שרכשו והכניסו לבסיס. יפים הדברים, מקום בו הנאשם היה מודע באופן מלא, נוכח הרשעותיו בעבר, לאיסור המוטל הן על החזקה בסם מסוכן והן על שימוש בחומר מסמם. מעשיו של הנאשם חותרים תחת החובה המוטלת על כל חייל להיות צלול בדעתו ולשמור על כושרו לבצע את תפקידו ללא כל הפרעה, וזאת מעבר לפגיעה הטמונה במשמעת הצבא. חייל העושה שימוש בחומר מסוג זה "מפר באופן שיטתי איסור חמור אשר נוהג בצבא, שנועד להבטיח כי החיילים יהיו צלולים, כשירים ומוכנים למשימותיהם" (ע"מ 13/12 רב"ט שלו נ' התובע הצבאי הראשי (2012), בפסקה 9; ראו גם: ע/86,87/14 סמל יוסף נ' התובע הצבאי הראשי (2016); בש"פ 929/15 ביטון נ' מדינת ישראל (2015)).

12. חומרת המעשים מתעצמת נוכח התדירות במעשיו של הנאשם, שאינם בגדר מעידה חד פעמית. בד בבד, הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון בלבד, ולא בביצוע העבירה המוגמרת של שימוש בסם מסוכן. אין המדובר בשימוש אינטנסיבי בחומר המסמם ופרק הזמן בו נעשו השימושים הבודדים בחומר המסמם הוא תחום ומדוד. טיבו והשפעותיו המדויקות של הסם המסוכן שהוחזק על-ידי הנאשם בתוככי היחידה לא הובררו. בנוסף, לא הוצגו לבית הדין הסיבות שהובילו את הנאשם לבצע את העבירה.

13. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת אציין כבר בתחילה, כי ככלל, "חייל, אשר נתפס והורשע בעברות שעניינן מעורבות בעולם הסמים (שימוש בסם, החזקתו או סירוב להיבדק) דינו מאסר בכליאה... העובדה, שהנאשם מגיע למשפטו כשאיננו עוד חייל, לבדה איננה מהווה מחסום מפני הטלת עונש מאסר לריצוי בפועל. הסטייה מהכלל האמור אפשרית במקרים יוצאי דופן וחריגים" (ע/8/10 התובע הצבאי הראשי נ' סמל גולדנברג (2010), בעמ' 5).

14. ניתן להביא כדוגמא, את עניין מ' י' לעיל, שם הושתו תחילה 5 חודשי מאסר בפועל על מי שעשה שימוש בשלוש הזדמנויות בסם מסוכן בנסיבות אזרחיות והשתמש בתוככי היחידה באופן אינטנסיבי ב"נייס גאיי". נוכח היותו של הערער עקרוני, פרק הזמן שכבר ריצה בכלא, שחרורו מצה"ל ותמהיל

הענישה, הועמד עונש המאסר של המערער על 68 ימים; ע/2/13 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל בנש** (2013), בו הוטלו 70 ימי מאסר בפועל (עשרה מהם בעבודות צבאיות) בגין ארבעה שימושים בסם מסוכן, מחציתם בנסיבות אזרחיות ומחציתם בנסיבות צבאיות; ע/1/13 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל איברגימוב** (2013), בו הוטלו חודשיים מאסר בפועל בגין שני שימושים ביחידה (כשעונש הכליאה הממשית לא הוחמר בשל רמת הענישה בפרשיה, והנאשם הודה בכתב האישום; אך מנגד הוא שהביא את הסם ליחידה); עניין **דנינו לעיל**, בו הוטלו 42 ימי מאסר בפועל (בנוסף ל- 38 ימי מעצר אותם כבר ריצה) בגין שימוש בשלוש הזדמנויות ביחידה (כשבית הדין הצבאי לערעורים קבע כי תקופת שלילת החרות הכוללת – בת 98 ימים – שנקבעה בבית הדין קמא איננה חורגת לחומרה; בנוסף, הנאשם, לו נסיבות חיים קשות, לקח אחריות למעשיו, וחלף זמן ניכר מאז ביצוע רוב המעשים); ע/11/10 **התובע הצבאי הראשי נ' טור' מלץ** (2010), בו הוטלו 31 ימי מאסר בפועל, כמחצית מהן בעבודה צבאית בגין שימוש חד-פעמי ביחידה, הגם שהנאשם שוחרר ממעצרו ועל-כן לא הוחזר למאסר; ע/37/09 **התובע הצבאי הראשי נ' רס"ל סואעד** (2009), בו הוטלו 34 ימי מאסר בפועל בגין ארבעה שימושים בנסיבות אזרחיות, הגם שהוקל בעונשו בשל מצבו המשפחתי והרפואי וגדיעת מסלול שירותו בצבא; ע/125/07 **התובע הצבאי הראשי נ' רס"ב דעי** (2007), בו הוטלו 40 ימי מאסר בפועל בגין שלושה שימושים בסם בנסיבות אזרחיות (כשלאחריהם שב ליחידה תחת השפעת הסם), הגם שהתחשבו בקשיים משפחתיים, שחרורו מהמאסר ופרישתו מהשירות.

15. בנסיבות אלה, מצאתי כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 30-90 ימי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופסילה בפועל של רישיונות הנהיגה.

16. סברתי כי אין מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם, משיקולי הגנה על שלום הציבור או משיקולי שיקום. לטעמי, ניתן להלום בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, באמצעות גזירת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע. הגם שמצאתי כי ישנם שיקולי שיקום בנדון דידן, הרי שנוכח חומרתו של מעשה העבירה ובשים לב להתייחסות הזהירה הנדרשת לשאלת שיקומו של הנאשם (הן לאור עברו והן לאור המסגרת והתהליך אותם חווה בחודשים האחרונים), לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם. שיקולי השיקום – שצריכים לקבל ביטוי במקרה דנן – יבואו לידי חשבון בעת גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם.

גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם

17. הנאשם הינו צעיר בימים ונעדר עבר פלילי. שירותו הצבאי לא היה תקין, הגם שמרבית עבירות המשמעת בוצעו במחצית הראשונה של השירות. נוכח הרשעתו בדין זאת הפעם השנייה, צפוי הרישום הפלילי ללוותו במשך שנים ארוכות. ברי כי הטלת עונש של מאסר עשויה לפגוע בו ולהקשות על דרכו האזרחית.

18. הנקודה המרכזית עליה יש לתת את הדעת נוגעת לעברו של הנאשם בעולם הסמים, במסגרת שירותו הצבאי. כאמור, הנאשם הורשע בחודש דצמבר 2013 במסגרת הליך משמעותי בכך שהשתמש במספר רב של הזדמנויות בתוככי הבסיס הצבאי בחומר המסמס "נייס גאי". הנאשם הצהיר אז כי בכוונתו להשתנות ונדון לריתוק. באותה תקופה לערך (בין החודשים אוגוסט 2013 עד לחודש פברואר 2014) השתמש הנאשם גם בסם מסוכן מסוג קנאביס במספר הזדמנויות, הן ביחידתו הצבאית והן בעיקר בנסיבות אזרחיות. בית הדין כיבד הסדר טיעון שנכרת בין הצדדים והטיל על הנאשם ארבעה חודשי מאסר וחצי לריצוי בפועל, מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי ופסילת רישיון נהיגה.

19. לא חלפה אלא שנה מאז הרשעתו הקודמת והנאשם שב ונכשל בעבירות מעולם הסמים, הן בדמות החזקת סם מסוכן והן בדמות שימוש בחומר המסמס "נייס גאי". אף הפעם הרהיב הנאשם עוז לבצע את עיקר העבירות בתחומי היחידה הצבאית. הנאשם, אם כן, לא למד את הלקח, הפר את האמון שניתן בו הן על-ידי מפקדיו והן על-ידי בית הדין הצבאי והוכיח כי החרב המתהפכת מעל ראשו – בדמות המאסר המותנה – לא היוותה תמרור אזהרה ברור דיו באופן שיסיטו מן הדרך הרעה. נדמה, אם כן, כי בצד הדין מתחייבת הרתעה ממשית בענישה על-מנת שהנאשם לא יהין לשוב לעולם הסמים.

20. האם פנייתו של הנאשם לגורם משקם לאחר שחרורו מן השירות מהווה חלופה ראויה לצורך בהרתעתו? האם אכן בפנינו שיקולי שיקום של ממש שעשויים ללמד כי הנאשם אכן עלה על דרך הישר?

21. לאחר שחרורו של הנאשם משירות, פנה הנאשם מיוזמתו לגורם העוסק בשיקומם של מי שנפלו ברשתו של עולם הסמים. מר ד', שהעיד בפני בית הדין, הצביע על התהליך האישי המורכב שעבר הנאשם, תוך שהפגין רצינות

ומחויבות לשינוי באורחות חייו. אכן, המדובר בתקופה בת מספר חודשים במהלכה אין ראיה לפיה הנאשם חזר לדרך העקלקלה שאפיינה אותו בעבר. יש לברך, אם כן, את הנאשם על שהוא אוזר כוחות והחל לפסוע בנתיב השיקום, תוך התרחקות מעולמו הקודם.

22. בד בבד, לא ניתן אך להסתמך על רצונו של הנאשם לעלות על דרך הישר ולא ניתן להסתפק בתהליך המוגבל אותו עבר עד כה, וזאת בשים לב למכלול הנסיבות. ראשית, אין ראיה לפיה הנאשם פנה לגורם מקצועי, צבאי או אזרחי, במהלך שירותו הצבאי בכדי לטפל בשימושו החוזר והנשנה בחומרים מסממים ובסמים מסוכנים. שנית, לא קיימת ראיה כי הנאשם הוא אכן מכור או בעל תלות בסם, אשר דורש הליך של גמילה. העובדה כי הנאשם עשה שימוש במספר הזדמנויות (לא רב באופן יחסי) בחומר מסמם או בעבר בסם מסוכן, אינה מובילה, מינייה וביה, למסקנה האמורה (ראו: בש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נ' סויסה** (2011), בפסקה 9(ב)). ממילא, הנאשם לא השתלב בקהילה טיפולית, לא עבר בדיקות עתיות לגילוי של שימוש בסם ואינו מצוי במסגרת מחייבת בה ניתן לעמוד על מצבו ותהליך שיקומו (עניין **סויסה** לעיל, בפסקה 6). משכך, לא ניתן לעמוד נכונה ובצורה מלאה על מקומו האידנא של הנאשם ביחס לעולם הסמים. שלישית, לנאשם אכן יש פוטנציאל שיקום, אך טרם הוכח כי הפוטנציאל מומש בצורה מלאה ומשמעותית. התהליך הטיפולי שעובר הנאשם החל אך לפני מספר חודשים וטרם מוצה. נוכח מעשיו החוזרים ונשנים של הנאשם, שנכשל במעורבות בעולם הסמים, ובשים לב לאופיו המסויג והמוגבל של הליך השיקום שעבר לאחר שחרורו מן הצבא – יש להתייחס בזהירות הנדרשת לטענה כי הנאשם אכן פוסע בצורה בוטחת וכנה בנתיב השיקום (השוו: עניין **סויסה** לעיל, בפסקה 9(ב)).

23. יצוין, כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב האישום המתוקן בסמוך לשחרורו מן השירות. אין רבותא, אם כן, כי כתב האישום הוגש לאחר השחרור, בחלוף תקופה לא ארוכה מאז שהנאשם שב והכתים עצמו במעורבות פלילית. בנסיבות הללו, אכן יש לתת משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, אולם אין המדובר בשיקול בעל משמעות ייחודית. לא הוצגו גם נסיבות חייו של הנאשם והשפעתן האפשרית על ביצוע העבירה, כמו גם על מצבו כיום, מעבר ליחסיו המורכבים עם הוריו והצורך המובן בפרנסתו. בד בבד, הנאשם שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק והודה בחקירתו במיחוס לו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, והמדובר בשיקול הנוגע לליבת

מלאכת הענישה והקשור בקשר הדוק למרבית שיקולי הענישה – סיכויי השיקום, הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור (ראו: ע"פ 8421/12 **בן חיים נ' מדינת ישראל** (2013), בפסקה 20; ע"פ 4277/14 **אלזבידי נ' מדינת ישראל** (2015), בפסקה 52). תקוותי היא, כי זאת הפעם יעמוד הנאשם בדיבורו ויתרחק ת"ק פרסה מעולם הסמים.

24. בשים לב לכישלוננו החוזר ונשנה של הנאשם בעולם הסמים מחד גיסא ולעובדה כי הנאשם החל בתהליך של שיקום מאידך גיסא, מצאתי כי עיקרון ההלימה צריך לשמש כמורה הדרך בענישה בתוך מתחם העונש ההולם, אך ראוי כי שיקול השיקום יאזנו במידה מסוימת מבלי שידחק את שיקולי ההלימה וההרתעה (ראו והשוו: ע/188/08 **סמל פדורצ'וק נ' התובע הצבאי הראשי** (2008)).

25. הסתכלות כוללת על מעשי הנאשם מחייבת, אם כן, מלאכה עדינה של איזון השיקולים. לטעמי, לא ניתן להסתפק בענישה בדמות הארכת המאסר המותנה או בהטלת עונש מאסר בפועל שירוצה כולו בדרך של עבודה צבאית. בד בבד, קיים אינטרס ציבורי גם בכך שהנאשם ייטיב את דרכו ויתמיד במעגל החיים היצרני. לשיטתי, אין מקום למיצוי הדין עם הנאשם ויש לאפשר לו להמשיך בנתיב השיקום בו החל לאחרונה. משכך, מצאתי שלא להפעיל את מלוא עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש בגין התיק הנוכחי; ולקבוע כי לא כל תקופת המאסר תרוצה בדרך של כליאה ממשית. בכדי שלא לקטוע את תקופת עבודתו הנוכחית של הנאשם, בגינה הוא מתעתד לקבל מענק בהיותה "עבודה מועדפת", מצאתי אף לדחות את תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל. בנוסף, יושת על הנאשם עונש מאסר מותנה מרתיע ומשמעותי.

26. באשר לתקופת הפסילה של רישיונות הנהיגה, ככלל אין מקום לסטות מהתקופה הנקובה בחוק (ראו: סעיף 37א(א1) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973), אלא אם מתקיימות נסיבות מיוחדות. העובדה שהנאשם חטא בשימוש בסם זמן לא רב לאחר הרשעה קודמת מחייבת את פסילת רישיון הנהיגה לתקופה משמעותית. עם זאת, בשל העובדה כי הנאשם מצוי במסגרת אזרחית פרק זמן משמעותי ועובד כיום, ולאור הליך השיקום בו החל הנאשם, מצאתי כי ניתן לסטות מתקופת הפסילה ולהורות על פסילה לתקופה קצרה יותר מהקבוע בחוק, וזאת גם בשל תמהיל הענישה הכולל (השוו: ע/26/08 **התובע הצבאי הראשי נ' טור' חיימברג** (2008)).

27. על-כן, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעים וחמישה (45) ימי מאסר לריצוי בפועל (בניכוי יום אחד (1) של מעצר), בכליאה ממשית. הנאשם יתייצב ביום 1.9.16 עד השעה 9:00 בבס"כ XXX לשם תחילת ריצוי העונש המאסר בכליאה.

ב. הפעלת עונש המאסר המותנה מתיק עורף (מחוזי) 37/14, בן שישים (60) הימים, כך שמחציתו (30 ימים) תרוצה במצטבר לעונש המאסר בגין התיק הנוכחי ומחציתו (30 ימים) בחופף. הנאשם ירצה את תקופת המאסר המצטברת, בת שלושים (30) הימים, בדרך של עבודה צבאית, במצל"ח XXX על-פי התנאים הרשומים בחוות הדעת של רמ"ד שיקום במקמצ"ר. הנאשם יתייצב ביום 18.10.16 עד השעה 9:00 אצל רמ"ד שיקום במקמצ"ר לשם תחילת ריצוי עונש המאסר בדרך של עבודה צבאית.

ג. תשעים (90) ימי מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים, לבל יעבור הנאשם כל עבירה על פקודת הסמים המסוכנים. נוכח שחרורו של הנאשם משירות ובשים לב לכלל הנסיבות, לא מצאתי כי יש מקום להטיל עליו עונש מאסר מותנה בעבירות של סירוב להיבדק או אי-קיום הוראות המחייבות בצבא לעניין פ.מ. 33.0220.

ד. חמישה עשר (15) חודשי פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה אזרחי או צבאי. עונש הפסילה יחל מיום 20.11.16 ועל הנאשם יהיה להפקיד במועד זה את רישיונות הנהיגה שלו במשרד הרישוי הצבאי.

- זכות ערעור כחוק
- ניתן והודע היום, י' בסיוון התשע"ו, 16.6.16, בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים

שופט